

Donald Honig

Những người đàn ông có vấn đề

Dịch giả: Hà Trung Khâm



Phần 1

MAN WITH A PROBLEM

Ông ta chỉ hơi tò mò nhìn đám người tụ tập ở tuốt phía dưới. Họ như một biển người thân hình ngấn ngùn ngược mặt lên. Đám đông tăng độ lớn rất nhanh, tràn cả xuống đường. Những người mới chạy đến vội vàng nhanh nhẹn như côn trùng, kéo theo những người khác nhập bọn như sức hút nam châm. Xe cộ lưu thông bắt đầu co cụm lại, những tiếng còi giận dữ inh ỏi. Họ trông nhỏ tí, lạ lùng đến không thể tin được, từ tầng lầu hai mươi sáu. Tiếng ồn ào dưới phố vang đến ông ta chỉ mơ hồ nhưng kích thích tột cùng. Ông ta chẳng để tâm gì đến những khuôn mặt sững sờ kinh ngạc thò đầu ra cửa sổ hay thụt vào để xem ông ta mà ngỡ ngàng hoặc khuyên bảo ông ta. Trước nhất là người tùy phái trong khách sạn, nhìn ông ta một cách khinh bỉ, nhăn mũi lại. Sau đó là người điều khiển thang máy, giọng ông ta thật nghiêm trọng muốn hỏi xem có chuyện gì đây.

Ông ta nhìn thẳng vào mặt người điều khiển thang máy, hỏi rất bình tĩnh:

- Ông nghĩ chuyện này là thế nào?

Người này hỏi lại hết sức buồn phiền:

- Ông sẽ nhảy xuống à?

Người đứng trên gờ tường bức mình nói:

- Xéo đi

Rồi nhìn xuống đường phố.

Dòng xe cộ dưới đường vẫn từ từ trôi êm ả, không có unction tắc. Như vậy ông ta

không được chú ý.

- Ông sẽ không sống nổi mà lết đi nơi khác nếu nhảy từ độ cao này.

Người coi thang máy cầu nhàu vãi lời đó rồi thụt đầu khỏi cửa sổ.

Một lúc sau, ông phụ tá quản lý thò đầu ra khỏi cửa sổ, cái màn cửa phát phơ quanh bộ mặt sắc sảo, nhẵn nhụi, đang tức giận của ông.

- Xin lỗi ông.

ông ta ngoắc tay đuổi phụ tá quản lý đi.

- Ông định làm một chuyện điên khùng.

Ông phụ tá nói vậy với vẻ mặt tự mãn và an tâm vì nhận xét của mình rất logic, không bắt bẻ vào đâu được.

Sau cùng ông quản lý thò đầu ra, mặt ông bu bẫm hồng hào. Trước hết nhìn xuống dưới rồi mới liếc sang người đang đứng trên gờ tường, quan sát ông ta một lúc:

- Ông làm gì ở đây?

- Tôi sẽ nhảy.

- Ông là ai? Tên ông là gì?

- Carl Adams và lý do tôi nhảy chẳng đáng gì tới ông.

- Ông nên nghĩ lại việc ông làm.

Khi nói những ngăn cổ của ông quản lý núng nính và vì phải nhào người ra, mặt ông càng đỏ hơn.

- Tôi đã nghĩ chán ra rồi, giờ thì đi đi để kệt tôi.

Cái gờ tường rất hẹp, chỉ khoảng bốn mươi centimet. Ông ta đứng giữa hai cửa sổ, nhưng không thể với tới ông ta từ bất cứ cửa sổ nào. Ông ta dựa lưng vào tường. Ánh nắng rọi thẳng vào ông ta càng nổi bật. Sợi mi trắng của ông mở cổ, ông ta giống như tử tù được sửa soạn để hành hình.

Những cái đầu khác vẫn tiếp tục lần lượt thò ra nói nhỏ nhẹ với ông ta, gọi ông ta là ông Adams. Nhiều người tự xưng là y sĩ, là các giới chức của khách sạn, một người mục sư. Tất cả đều nói với ông ta bằng giọng trịch thượng và dường như họ đều coi ông ta là người mắc chứng hoang tưởng.

Ông mục sư bảo:

- Tại sao ông không vào trong này nói chuyện cho có đầu có đuôi nhỉ?

Adams trả lời:

- Còn gì để mà nói nữa đâu.

- Ông muốn tôi ra đìu ông trở vào lại qua cửa sổ không?

Adams nói rất nghiêm túc:

- Nếu ông hay ai bước ra, càng làm tôi nhảy mau hơn nữa.

- Ông có thể cho chúng tôi biết ông đang gặp vấn đề gì không?

- Không.

- Vậy thì chúng tôi có thể giúp gì được ông không?

- Các ông không giúp gì được đâu. Đi đi.

Một lúc lâu không ai thò đầu ra, nhưng rồi tới đầu một ông cảnh sát, nhìn ông ta một lúc với vẻ khinh khỉnh:

- Ê, ông bạn.

Adams nhìn, xem xét khuôn mặt ông ta một lúc, rồi hỏi:

- Ông muốn gì đây?

- Họ kêu tôi từ tầng trệt lên, cho biết có người dọa nhảy lầu. Ông sẽ không nhảy thật chứ?

- Nhất định nhảy.

- Ông nhảy nhằm mục đích gì?

- Bản tính tôi thích làm chuyện động trời.

- Ô, ông có óc hài hước cao đấy.

Ông đội kê-pi lại lên đầu leo lên ngai trên bậu cửa sổ.

- Tôi khoái óc hài hước lắm. Ông muốn hút một điếu không?

- Không.

Ông cảnh sát lắc bao thuốc cho một điếu thò ra. Ông đốt thuốc, kéo một hơi sâu rồi nhả khói vào vùng nắng. Gió tung khói lên:

- Hôm nay thật đẹp trời, đồng ý không?

Adams nhìn ông rồi nói

- Một ngày đẹp để chết.

- Ông hơi bi quan đấy. Có gia đình chưa?

- Không, còn ông?

- Có tôi có một vợ.

- Còn tôi chẳng có ai gọi là gia đình cả.

- Tội quá.

- Vâng, rất tội nghiệp.

Những người đàn ông có vấn đề

Dịch giả: Hà Trung Khâm

Phần 2

Adams nghĩ. Cách đây không lâu mình đã từng có một gia đình. Thực ra thì chỉ mới hôm qua đây thôi. Sáng qua, khi rời nhà đi làm, Karen đã nói tạm biệt với anh ở cửa, nhưng không hôn anh như lệ thường. Hôn nhân của họ bây giờ là hôn nhân không nộ hôn, nhưng cô ta vẫn là vợ ông ấy, ông ấy vẫn còn yêu mình nàng, từ trước đến giờ và mãi mãi. Ông ấy không bao giờ đồng ý ly dị Karen, luôn giữ vững quan điểm ngay cả khi Karen dọa trước sau gì cũng bỏ ông ấy. Và rồi khi về nhà lúc sáu giờ, không có vợ ở đó nữa, không tình yêu, chẳng còn gì hết, chỉ có một lọ thuốc ngủ trống rỗng, một

mảnh giấy nhả lời cuối, một căn phòng tĩnh mịch... và xác Karen nằm trên chiếc chõng đệm.

Lời trời trần được viết sạch sẽ đầy suy nghĩ sâu xa và thanh minh rõ, để trên gối của ông ta. Steve đã nói với nàng là anh không thể cùng nàng trốn đi xa. Steve đã lừa gạt nàng như một tên sở khanh. Chính ở điểm nói toạc ra, thẳng thừng và tàn nhẫn về Steve như vậy để ông ấy hiểu - như ông ấy đã hiểu mấy tháng nay. Đã có lần ông ấy thấy họ (Steve và Karen) ngồi với nhau trong hầm rượu ở gần đó. Về phần nàng, chả còn gì phải lén lút chuyện cặp kè với Steve. Nàng đã nói thẳng với ông ấy là hôn nhân của ông ấy và nàng đã chấm dứt và nàng nói về Steve công khai với ông ấy.

Ông ta đã ra khỏi nhà đi lang thang qua các phố rồi về nhà ngủ. Lúc thức dậy buổi sáng, ý thức ngay là ông ta đã quyết định, phải làm ngay việc mà bây giờ ông đang âm mưu. Ông đã đến khu này của thành phố, đăng ký trọ ở khách sạn này, chọn một phòng sát nóc. Ông ta hiểu rõ sau đó chuyện gì sẽ xảy ra, sẽ rất tự nhiên như tình huống phải diễn ra như vậy.

Dưới các đường phố chung quanh, bây giờ đông nghẹt những người hoảng hốt, bệnh hoạn, hiếu kỳ. Cảnh sát đã đẩy đám đông ra xa vỉa hè, tạo một khoảng trống khá rộng trước khách sạn phòng khi ông ấy nhảy. Ông ta có thể thấy rõ những người lính cứu hỏa đang đang vòng quanh cái lưới cứu sinh bằng vải dày, tròn như một cái bánh tráng đen, có sơn một vòng tròn đỏ ở giữa. Ông ta biết rõ lưới cũng chẳng giúp ích gì được cho một người nhảy xuống từ tầng thứ hai mươi sáu. Chẳng có cách nào những người muốn cứu hộ tiếp cận ông ta được. Các cần cầu cứu hỏa cũng không vươn tới tầng này. Một gờ góc tường sát mái lại nhô ra che ngay trên đầu ông ta, đã đương nhiên vô hiệu hóa mọi cố gắng cứu ông ta từ mái nhà.

Một người lại thò đầu ra cửa sổ nói với ông ta:

- Thật là một chuyện làm vô ích, không có cái đầu.

Adams nói:

- Ông có thể nghĩ như vậy.

Ông này hăm hờ:

- Tôi là bác sĩ. Tôi giúp ông được.

- Ông thuộc khoa nào?

- Tôi chẳng đưa ông vào khoa nào cả, tôi hứa đó, ông Adams.

- Quá trễ rồi, bác sĩ.

- Nếu ông nhảy thì mới quá trễ. Giờ này thì còn kịp đấy.

- Ông hãy đi chăm sóc người khác đang cần ông. Tôi không cần ông, ông bác sĩ.

Ông bác sĩ biến. Adams nhìn xuống đám đông, tính toán. Tự nhiên ông ta có cảm giác xa cách độc đáo. Cận kề cái chết đã gây cho ông ta khoảng cách với những người khác. Giờ thì ông ta dừng dừng bất cần, giữ thái độ xa

vắng, an nhiên tự tại. Mọi người dưới kia vẫn chờ đợi và chờ đợi. Ông ta nghĩ họ sẽ được thấy một chuyện suôn sẻ thôi. Và cả những người trong phòng nữa, ông ta có thể nghe họ đang bàn tính sang sảng, đặt kế hoạch, phác họa phương pháp kích thích tâm tư và thuyết phục ông ta, có lẽ họ đang hoảng hốt gọi điện cho các chuyên gia về vấn đề tự tử.

Ông ta nhìn quanh, một khuôn mặt lại thò ra cửa sổ nhìn ông ta chăm chăm. Lại cái ông mục sư mặt tròn, lo lắng và thành thực.

- Chúng tôi có thể giúp gì được ông không?

- Không.

- Bây giờ ông có muốn trở vào nhà không?

- Cha chỉ mất thời giờ thôi, cha ơi.

- Tôi không mất thời giờ đâu.

- Ông có muốn chúng tôi tránh xa để ông suy nghĩ một mình không?

- Hãy làm như cha nói.

Ông mục sư biến mất. Ông ta lại chỉ còn một mình. Ông ta quan sát đám đông nhưng với một ánh mắt tinh nghịch thú vị. Độ cao chẳng làm ông ta ngần ngại chút nào nữa, không như lúc đầu ông ta mới men ra bờ tường.

Ông ta cảm thấy ông ta gắn chặt với tòa khách sạn sau lưng hơn. Ông ta thắc mắc không biết người ta lập kế hoạch cứu trợ phức tạp ra sao. Nào thùng chảo, nào thang, nào lưới, nào ghế treo. Ông ta biết họ phải thận trọng vì họ không biết rõ trạng thái tâm hồn ông ta ra sao.

Ông cảnh sát lại xuất hiện. Adams biết chắc ông cảnh sát sẽ trở lại. Ông ta đã trả lời ông cảnh sát nhiều hơn với bất cứ ai khác, bởi thế ông cảnh sát thế nào cũng trở lại cố thử thuyết phục một lần nữa. Ông cảnh sát leo lên cửa sổ, ngồi trên bậu hết sức tự nhiên.

- Này ông Adams, ông biết không, về một phương diện nào đó, ông đang giúp tôi một việc đây.

- Sao mà tôi giúp được?

- Được, thường ngày tôi phải ở dưới kia điều khiển giao thông. Nhờ có ông mà tôi được lên đây ngồi thoải mái.

- Vậy sao?

- Đúng thế đó.

- Ông vẫn có thể lên đây cơ mà. Dầu sao thì xe vẫn chạy, nhưng người thì không chịu đi.

Ông cảnh sát cười giòn, chỉ tay xuống dưới:

- Đúng vậy, những người dưới đó mong ông nhảy xuống và họ chờ đợi.

Adams nhìn ông cảnh sát:

- Họ đợi tôi nhảy?

- Chắc chắn. Họ quả quyết ông sẽ nhảy và họ thích xem. Ông sẽ cho họ thất vọng à?

Adams ngó xuống, quét cặp mắt trên đám đông tụ tập rải rác khắp nhiều khu phố.

- Ở đây ông không nghe thấy gì đâu, thực ra ở dưới đó họ đang leo hò cổ vũ ông nhảy đây.

- Họ cổ vũ sao?

- Đúng. Họ nói rằng ông mãi nợ họ vì bắt họ đứng cả buổi trưa ở đây.

Adams nhận xét:

- Họ giống như bầy sói đói.

- Ông nhận xét đúng. Vậy thì tội gì thí mạng để cho họ hưởng một cảm giác mạnh?

Ông cảnh sát nhìn kỹ mặt Adams, tưởng rằng ông đã thấy một nét ngập ngừng. Ông nói tiếp bằng một giọng bông đùa:

- Thôi vào nhà đi, kê xác cái bọn dưới kia.

- Ông co lý.

- Chắc chắn vậy rồi.

Adams nhấc tay, nhấc lưng khỏi bờ tường một lúc rồi lại tựa vào. Che mắt khoảng một giây.

- Ông bị sao vậy? Ông cảnh sát hỏi.

- Tôi thấy hơi chóng mặt. Tốt nhất là ông đưa tay cho tôi vịn.

Ông cảnh sát nhìn những nhà đối diện, có nhiều phóng viên trên các nóc nhà, máy ảnh sẵn sàng. Chắc chắn sẽ có một bức ảnh xứng đáng trên trang nhất tờ báo sáng mai. Ông nói:

- Được, nắm tay tôi đi.

Đám đông la lên kích động khi thấy ông cảnh sát leo ra khỏi cửa sổ, đứng tên tờ tường, cách con người bất động mặt sơ mi trắng có vài chục centimet. Họ nín thở theo dõi ông nhích dần tới, dang tay ra. Adams đưa tay về phía tay người cảnh sát và nói:

- Tôi biết thế nào sau cùng ông cũng ra đây, bởi vậy tôi mới chọn chỗ này.

- Sao? Ông cảnh sát hỏi nhưng vẫn cố giữ thẳng bằng.

- Tên tôi không là Adams. Karen là vợ tôi. Ông biết không, hôm qua nàg..."

Ông cảnh sát kinh hãi, cố lùi lại nhưng tay ông đã bị ông ta nắm chặt, rồi thỉnh thoảng một cú kéo, một cú đẩy làm ông muốn bệnh, một cú vịn tay khi thân mình ông lộn đầu nhẹ nhàng vào khoảng không, về hướng những tiếng la ó đang dâng lên, cảm giác cuối cùng ông còn ý thức được là bàn tay ông bị nắm chắc như một cái ngàm.

HẾT

Nguồn: HanAn
Người đăng: Ct.Ly
Thời gian: 30/10/2009 9:38:28 CH